EVA PAPOUŠKOVÁ

KOIPRD a TELECÍ

ilustrovala

GALINA MIKLÍNOVÁ

příběh ze školky

ALBATROS

Kosprd a Telecí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Papoušková
Kosprd a Telecí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EVA PAPOUŠKOVÁ

KOSPRD A TELECÍ

PŘÍBĚH ZE ŠKOLKY

ILUSTROVALA GALINA MIKLÍNOVÁ

ALBATROS

Kniha zvítězila v literární soutěži o nejlepší původní českou prózu vyhlášené nakladatelstvím ALBATROS ve společnosti Albatros Media a. s. v roce 2012

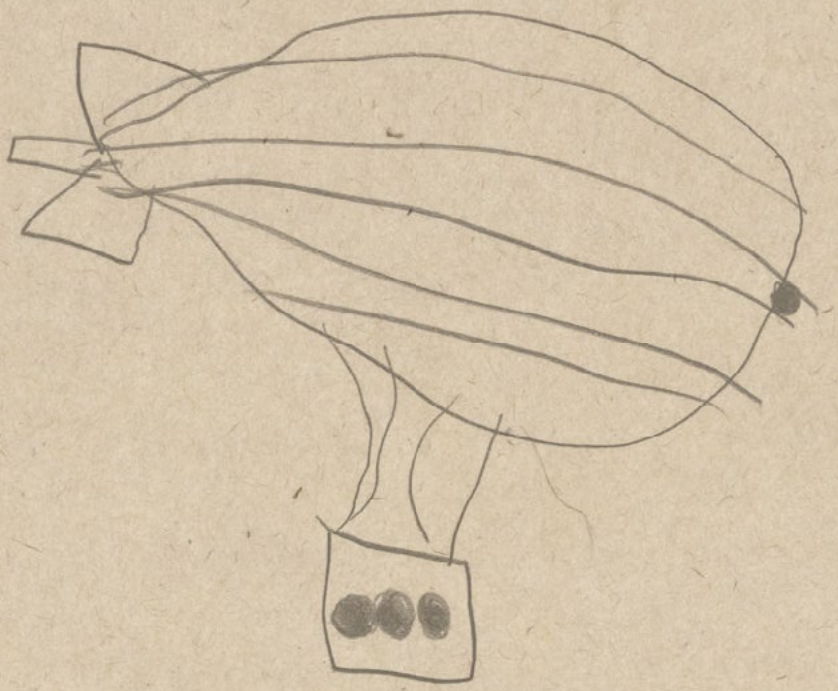

VE ŠKOLCE...

...člověk ještě neumí moc číst a psát. Proto má v šatně místo nápisu ***Králíková*** obrázek červeného puntíkovaného míče.
A ***Papoušek*** tam má namalovaný traktor.
Zatímco obrázek papouška má ***Novák*** a králíčka dostala ***Šplíchalová***.
Kdyby chtěl Papoušek papouška, způsobilo by to zmatek, protože Novák si pod něj už složil tenisky, co svítí, když se na ně šlápne. A taky by se naštvala paní ředitelka, ona totiž rozděluje obrázky mezi děti. A co řekne paní ředitelka, to musí platit, protože má všechno moc dobře promyšlené.
Pro posledního chlapečka, který přišel do školky, měla paní ředitelka přichystaný hříbek. Ten chlapeček se jmenoval Kosprd a bylo moc dobře, že neměl obrázek podle svého jména, protože by těžko šlo, aby na obrázku v šatně školky prděl kos.
Kosprdovi se kvůli jeho jménu všichni smáli, ale tatínek ho utěšoval: „Nováků jsou na světě tisíce, zato Kosprd je zaručeně jenom jeden.
Teda dva – ty a já.“

Paní ředitelka se s nadějí zeptala tatínka Kosprda, když syna zapisovala do knihy: „Kosprt s té, viďte?“ Tatínek se urazil a opravil ji.
„V žádném případě. Kosprd jako KOS PRD. My jsme Kosprdové z Kosprdu s rodokmenem až do sedmnáctého století!“
Paní ředitelka jen polkla a bylo jasné, že malého Kosprda bude raději oslovovat „chlapče“.
Co se chlapce Kosprda týkalo, byl toho prvního dne ve školce velice nešťastný. Školka sice sídlila v nádherném prostorném domě v zahradě plné stromů, kytek, indiánských stanů a skluzavek a skrýší, ale Kosprd sem vůbec nechtěl. Věděl, že jeho místo je u táty v dílně. Je tam police a na ní barvy, na zdech visí různé nářadí a voní to tam krásně dřevem. Vyrábí se tam velice důležitá věc. Kosprd měl strach, že to táta bez něj nezvládne a celé jejich dílo bude v kopru. Tatínek je sice moc šikovný, ale jenom když mu Kosprd podává všechny věci!
Dílo, které právě dokončovali, bylo zcela převratné. Jednalo se o tajný model opravdické létající vzducholodi. Tak tajný, že bude parádní překvápko, až se s ní ukážou venku.

Paní Kosprdová, Kosprdova maminka, to vůbec nechápala.
„Dítě je pořád zalezlé ve sklepě a já se bojím, aby to na něm nezanechalo následky. Půjde hezky do školky!“
Tatínek Kosprd měl maminku moc rád a většinou dělal, co řekla. A bylo po vzducholodi.
A malý Kosprd se ocitl ve školce Nad Viaduktem a vůbec nebyl rád. Věděl, že až za tatínkem zapadnou dveře, odejde Polskou ulicí domů a půjde rovnou do sklepa a začne barvit…
Kosprd prostě věděl, že jestli teď něco neudělá, ztratí svůj báječný život dílenského pomocníka a bude muset předstírat, že ho baví stavebnice z kostek.
Chytil se svého táty pevně za ruku a rozhodl se, že se nepustí, i kdyby se stalo cokoliv. Vzpomněl si na film o dvou kamarádech, kteří se drželi jeden druhého na skále a zachránili si životy. A Kosprdovi začaly téct slzy, i když nechtěl.
„Ale, přece bys neplakal,“ řekl tatínek a vykroutil se mu z ruky.
„Vezmi mě s sebou do dílny,“ zaprosil Kosprd, „vymyslel jsem, jak se bude naše vzducholoď jmenovat…“
Tatínka to zaujalo.
„A jak?“ zeptal se.

„Bude se jmenovat ***Kosprd Jedna***. Jakože jednička! Nejkrásnější ze všech lítacích věcí!“
Tatínkovi to radost neudělalo. Dřepl si na kolena, aby jeho oči byly ve výšce očí malého Kosprda a malý Kosprd mu co nejlépe rozuměl.
„Já jdu pracovat a ty si budeš hrát. Sníš tady príma sváču a večer se uvidíme. Nazdar a buď chlap přece.“
Za tatínkem dveře skutečně zapadly.
A tak se začaly dít strašné věci. Kosprd se rozzuřil. Lehl si na zem a strašně řval a kopal kolem sebe a trefil i paní ředitelku.
Paní ředitelka volala na pomoc hodnou paní učitelku Součkovou, ale tu Kosprd kopl taky. Kluci se začali Kosprdovi posmívat a vykřikovat:
„Kós – prd – uřva – nej!“
A paní ředitelka řekla:
„Dost! Půjdeme si všichni hrát! Až to tady chlapce přejde, přijde za námi na zahradu. Honem, všichni převlékat!“

A nechali Kosprda s jeho neštěstím.

Jediný, kdo kromě Kosprda neposlechl, byla malá holka, která zůstala stát a dívala se, jak Kosprd řve. Měla velké modré oči, hnědé vlasy, které dělaly ruličky až na ramena, a od maminky sukýnku s volánky, která teď ale visela v šatně pod obrázkem ježka, protože ji ráno svlékli, aby se nepomačkala. Kosprda překvapilo, když mezi dvěma zařváními uslyšel její jemný hlas.
„To máš zbytečný. Oni si s námi stejně dělají, co chtějí."

KÓS-
PRD-
UŘVA-
NEJ!